ประสบการณ์จากต่างแดน

บังอร แสงจันทร์
R14010

ดิฉัน**นางบังอร แสงจันทร์** อายุ ๕๗ ปี เดินทางไปอยู่ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๙ พร้อมลูกชายอีก ๒ คน

ครั้งแรกไปอยู่เวอร์จิเนียกว่า ๑๐ ปี ลูกชายทั้งสองเรียนจบก็สมัครเป็นทหาร ขณะนี้ลูกชายคนโตถูกย้ายไปประจำการอยู่ประเทศตุรกี ลูกชายคนที่สองมีครอบครัว ภรรยาเป็นอเมริกัน มีลูก ๒ คน และได้ย้ายไปประจำการอยู่ประเทศญี่ปุ่น

ตัวดิฉันเองย้ายมาอยู่เมืองลินคอน เป็นเมืองเล็ก มีคนไทยรวมทั้งนักเรียน ไม่ถึง ๕๐ คน ที่เมืองลินคอน ดิฉันได้รู้จักคุณพี่เพ็ญแข เอื้อประเสริฐ เธอเพิ่งจากเมืองไทยไปอยู่กับลูกสาวได้ประมาณ ๓ ปีกว่า ดิฉันดีใจที่ได้รู้จักเธอ เพราะทำให้ดิฉันรู้จักสวดมนต์ และได้พบหลวงพ่อจรัญ

หนแรกที่ได้รู้จักกัน เธอให้หนังสือสวดมนต์ บอกให้สวดทุกวัน และเล่าเรื่องเมตตาบารมีของหลวงพ่อให้ฟัง หนังสือกฎแห่งกรรมยังไม่ได้อ่าน เพราะที่เพ็ญแขเธอให้คนที่ต้องการไปหมดแล้ว

เธอเล่าว่าหลวงพ่อเป็นพระที่เธอเคารพนับถือมาก ที่เธอได้มีโอกาสปฏิบัติกรรมฐานก็เพราะหลวงพ่อ เมื่อวันที่ ๔ ก.พ. ๓๕ หลวงพ่อได้ช่วยชีวิตเธอไว้ จากที่ต้องตาย ก็ลดลงเหลือเพียงแค่ขาหักเท่านั้น ขณะที่เธอมาเข้าปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน

หลังจากเริ่มสวดมนต์ ต่อมาพี่เพ็ญแขได้ให้ลูกประคำหยก ให้สวดมนต์พุทธคุณเท่าอายุเกิน ๑ เธอจะโทรศัพท์ไปถามทุกวันว่าสวดมนต์หรือยัง ดิฉันจึงเริ่มสวดมนต์บทพระพุทธคุณเท่าอายุเกิน ๑ ก่อนนอน เช้า และพักเวลางานถ้ามีเวลาก็สวด ดิฉันทำงานวันจันทร์ ถึงวันศุกร์ ผลของ

การสวดมนต์ ทำให้ดิฉันใจเย็นขึ้น (ตามธรรมดาเป็นคนใจร้อนมาก) มีสติขึ้น และพบแต่สิ่งดีๆ ผู้คนให้ความเมตตา

ดิฉันบอกพี่เพ็ญแขว่าอยากไปกราบหลวงพ่อจรัญ เธอบอกว่าสวดมนต์และระลึกถึงท่าน สักวันเมื่อมีโอกาสเราจะไปกราบท่าน

ในเดือน มิถุนายน ๒๕๔๒ พี่เพ็ญแขจะกลับเมืองไทย เธอชวนดิฉัน ดิฉันจึงรับคำทันที เพราะอยากไปกราบหลวงพ่อ ทั้งที่อีก ๒ เดือน จะครบปีการทำงาน จะได้รับโบนัส (ถ้าลางานก็จะไม่ได้) วันที่ ๑๔ มิ.ย. เราได้ไปกราบหลวงพ่อจรัญที่วัดอัมพวัน ซึ่งในขณะนั้นมีลูกศิษย์อยู่เต็มกฏิหลวงพ่อ เมื่อพวกเราเข้าไปกราบถวายปัจจัย หลวงพ่อไม่ได้พูดอะไร (ดิฉันบอกพี่เพ็ญแขว่าหลวงพ่อดุจัง เธอตอบว่า หลวงพ่อท่านเหนื่อยและอาพาธ) พี่เพ็ญแขบอกหลวงพ่อว่ามาจากอเมริกา ท่านตอบว่า "รู้แล้ว" พี่เพ็ญแขเรียนถามท่านว่า จะให้ดิฉันทำตัวอย่างไรเจ้าค๊ะ หลวงพ่อบอกว่า "ไม่ต้อง" หลังจากรับพรจากหลวงพ่อแล้วพวกเราก็กลับ

ขณะที่อยู่ในรถพี่เพ็ญแขเธอเล่าว่า ตามธรรมดาก่อนๆที่ได้มากราบหลวงพ่อ ท่านจะบอกเสมอว่า แผ่เมตตาให้มากๆ ครั้งนี้ท่านไม่บอก ก็เลยเรียนถามท่าน และคำว่า "ไม่ต้อง" ของหลวงพ่อ ทำให้พบเหตุการณ์อย่างหนึ่ง คือ เมื่อเราเดินทางกลับประเทศสหรัฐอเมริกาในวันที่ ๕ ก.ค. ๔๒ โดยสายการบินนอสเวสท์ บินจากดอนเมืองเวลา ๐๖.๐๕ น. ไปนาริตะ (ญี่ปุ่น) จากนาริตะไปมีนาโปลิส ลงเช็คเอกสารเพื่อเข้าอเมริกา จากมีนาโปนิสไปลินคอนใช้เวลาบิน ๑ ชั่วโมง ๔๕ นาที เครื่องบินจากมีนาโปลิสไปลินคอนเป็นเครื่องบินเล็ก ผู้โดยสารประมาณกว่า ๑๐ คน ตอนนั้นเวลา ๑๗.๐๕ น.

ขณะที่เครื่องกำลังจะลงสนามบินเมืองลินคอน มองเห็นพื้นดินแล้ว ปรากฏว่าเครื่องสั่นไปทั้งลำ เอียงไปเอียงมาแล้วเชิดหัวขึ้น กัปตันประกาศว่าอากาศไม่ดีลงไม่ได้ แล้วบินวน เครื่องตกหลุมอากาศบ้าง ลมแรง สั่นไปมาตลอดเวลา เด็กที่โดยสารไปด้วยก็ร้องไห้ด้วยความกลัว ทุกคนสวดมนต์ รวมทั้งเราสองคนด้วย เครื่องบินบินวนสักพัก ก็ประกาศว่าจะพาไปลงที่เมืองโอมาฮ่า แล้วมีรถบัสรับไปส่งลินคอน ใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง

ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมาก็ประกาศว่าลงโอมาฮ่าไม่ได้ บินวนอยู่อีกประมาณเกือบชั่วโมง ก็นำเครื่องลง แต่ไม่ใช่สนามบิน แต่เป็นที่โล่งมีทางบินลงได้ ไม่ทราบที่ไหน พอจอดเรียบร้อยก็มีรถบรรทุกน้ำมันมาเติมน้ำมัน ขณะจอดเติมน้ำมันก็ปิดแอร์ อากาศภายในเครื่องบินไม่พอ หายใจไม่ออก กว่าจะเติมน้ำมันเสร็จก็อึกอัดเกือบตาย

พอนำเครื่องขึ้นก็ประกาศว่าจะเครื่องไปลงมีนาโปลิส บินสักพักก็บอกว่าจะนำเครื่องลงลินคอน วนไปวนมากว่าจะนำเครื่องลงได้ด้วยความทุลักทุเลที่ลินคอน ตอนเครื่องกำลังจะลงครั้งแรกคนที่มารับญาติพี่น้องที่สนามบินลินคอน เห็นเหตุการณ์ตอนเครื่องบินลงไม่ได้ แล้วบินขึ้นหายไป ทุกคนตกใจ สอบถามทางสายการบินกันให้วุ่นวาย คืนนั้นทีวีอเมริกาก็ออกข่าวนี้ด้วย หลังจากถึงบ้านเรียบร้อย พี่เพ็ญแขได้เล่าให้ฟังว่า คืนที่จะเดินทางกลับ เกือบเที่ยงคืนเธอลุกไปเข้าห้องน้ำ จิ้งจกตัวหนึ่งไต่ข้างฝาเดินลงมาหา เธอกลัวจิ้งจกจะมาไต่เท้า จึงยกเท้าขึ้น เขาเดินเข้ามาเกือบถึงเท้า จิ้งจกตัวนั้นก็ชักดิ้นชักงอ พี่เพ็ญแขตกใจก็ถามว่าเป็นอะไร จะช่วยอะไรได้นี่ แต่ไม่กล้าจับ แล้วจิ้งจกก็หงายท้องตายไปเฉยๆ พี่เพ็ญแขได้มาปลุกน้องสาว (คุณตวงชลา) ให้ไปดูจิ้งจก แล้วบอกน้องสาวว่าอย่าบอกคุณอรนะ พี่เพ็ญแขบอกว่าวันนั้น ถ้าไม่ได้ไปกราบหลวงพ่อ และหลวงพ่อไม่ได้พูดว่า "ไม่ต้อง" คงไม่ยอมเดินทางตอนเช้า คงต้องเลื่อนการเดินทางออกไป

หลังจากพบหลวงพ่อ และได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมเล่ม ๑-๑๒ ก็เพิ่มความเชื่อมั่นมากขึ้น จนขาดการสวดมนต์ไม่ได้ มีอะไรติดขัดตัดสินใจไม่ได้ ก็จะอธิษฐานจิตบอกหลวงพ่อ ขอบารมีจากท่าน ก็จะประสพความสำเร็จเสมอมา

อย่าลูกชายคนโตซึ่งไปประจำการอยู่ที่ประเทศตุรกี จะโทรศัพท์มาหาแม่เสมอเพราะทราบว่าแม่เป็นห่วง บางครั้งดิฉันก็จะโทรไปหาเขา หากเขาไม่อยู่ก็พูดใส่เครื่องไว้ เขาก็จะโทรกลับมา ในเดือน กรกฎาคม ๒๕๔๒ เขาเงียบหายไป โทรไปหาเขาเครื่องก็ไม่รับ ซึ่งตามธรรมดาลูกคนนี้มีอะไรเกิดขึ้นกับเขา มักไม่บอกแม่จนกว่าเรื่องจะเรียบร้อย เช่น เคยมีอุบัติเหตุรถชนกัน เขาบาดเจ็บรถพัง เมื่อเขาหายแล้วจึงโทรศัพท์มาบอก ดิฉันมั่นใจในตัวลูกเพราะเขาเป็นคนดี ไม่ดื่ม ไม่สูบบุหรี่ ไม่เที่ยวเตร่ นอกจากไปบ้านเพื่อนทหารด้วยกัน

จนกระทั่งต้นเดือนสิงหาคม ๒๕๔๒ ได้สวดมนต์แล้วบอกหลวงพ่อว่าวันนี้ลูกจะไม่ไปไหนทั้งนั้น ขอให้ลูกชายโทรศัพท์มาหาภายในวันนี้ เพราะทนเป็นห่วงเขาไม่ไหวแล้ว จากนั้นก็นั่งรอโทรศัพท์ตั้งแต่เช้า จนเกือบ ๕ โมงเย็น ลูกชายจึงได้โทรศัพท์มา ทั้งที่เวลาในประเทศตุรกีตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงคืน ตามธรรมดาเขาต้องนอนแล้ว เขาพูดไปก็หาวไป ถามลูกชายว่า ทำไมเครื่องไม่รับโทรศัพท์ เขาไปดูแล้วบอกว่าสายหลุด

อีกเรื่องหนึ่งที่ดิฉันขอบารมีหลวงพ่อ ขอให้น้องชายและภรรยาที่อยู่ประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนใจไม่ย้ายกลับประเทศไทย เพราะเศรษฐกิจไม่ดีกลัวเขาลำบาก เขาตัดสินใจย้ายกลับ แต่โทรมาถามความเห็น ก็บอกเขาว่าไม่อยากให้ย้าย แต่เขาก็มีเหตุผลหลายอย่างในส่วนของเขา ได้บอกให้เขาลองคิดดูอีกที ไม่กี่วันต่อมาเขาก็แจ้งให้ทราบว่า ตกลงไม่ย้าย

ดิฉันเชื่อมั่นว่าเราสวดมนต์ แผ่เมตตา อธิษฐานจิตขอบารมีหลวงพ่อ สิ่งที่ดีที่ชอบที่ถูกที่ควร จะประสบความสำเร็จ ดิฉันตั้งใจว่าจะไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันให้จงได้ แม้ดิฉันจะเริ่มต้นช้า แต่ก็ได้เริ่มแล้ว

บังอร แสงจันทร์

2820 FLETCHER AVE,#91

LINCOLN, NE 68504

USA